Diumenge 16 (A) de durant l'any

Text de l'Evangeli (*Mt* 13,24-43): Els proposà una altra paràbola, dient: «El regne dels cels és semblant a un home que sembrà bona llavor en el seu camp. Però quan els homes dormien, vingué el seu enemic, sembrà a sobre zitzània enmig del blat, i se n'anà. I després d'haver brotat l'herba i de produir fruit, aparegué la zitzània. I acostant-se els servents de l'amo de la casa, li digueren: "Senyor, ¿no vas sembrar bona llavor en el teu camp? ¿Com és, doncs, que té zitzània?". I els digué: "Un home enemic ho ha fet". I els servents li digueren: "¿Vols que anem a recollir-la?". I diu: "No, no fos cas que recollint la zitzània, arrenqueu al mateix temps el blat. Deixeu créixer l'un i l'altre fins a la sega; i en el temps de la sega diré als segadors: recolliu primer la zitzània i lligueu-la en feixos per cremar-la, però el blat, aplegueu-lo en el meu graner"».

Els proposà una altra paràbola, dient: «El regne dels cels és semblant a un gra de mostassa que un home pren i el sembra en el seu camp. La que certament és la més petita de totes les llavors, quan ha crescut és la més gran de totes les hortalisses, i es fa arbre, de manera que els ocells del cel venen i s'ajoquen a les seves branques».

D'una altra paràbola els parlà: «El regne dels cels és semblant al llevat que una dona pren i amaga en tres mesures de farina fins que tot s'ha fermentat».

Totes aquestes coses les digué Jesús en paràboles a les multituds, i sense paràboles no els parlava de res, per tal que es complís allò que s'havia anunciat per mitjà del profeta, quan diu: «Obriré en paràboles la meva boca, proclamaré coses amagades des de la constitució del món».

Llavors, un cop acomiadades les multituds, arribà a casa, i s'aproparen a ell els seus deixebles, dient: «Explica'ns la paràbola de la zitzània del camp». I ell els respongué dient: «El qui sembra la bona llavor és el Fill de l'home; el camp és el món; la bona llavor, aquests són els fills del regne; la zitzània són els fills del diable; l'home enemic que la sembrà és el diable; la sega és la fi

del món; i els segadors són els àngels. Per tant, així com es recull la zitzània i es crema al foc, així serà a la fi del món: enviarà el Fill de l'home els seus àngels i recolliran del seu regne tots els escàndols i aquells que cometen iniquitat, i els llançaran al forn de foc. Allí hi haurà el plor i el cruixir de dents. Aleshores els justos resplendiran com el sol en el regne del Pare d'ells. El qui tingui orelles, que escolti.

© Albada Editorial / evangeli.net

«Un home enemic ho ha fet»

P. Ramón LOYOLA Paternina LC
(Barcelona, Espanya)

Avui, Crist. Sempre, Crist. D'Ell venim; d'Ell vénen totes les bones llavors sembrades en la nostra vida. Déu ens visita —com diu Kempis— amb la consolació i amb la desolació, amb el sabor dolç i l'amarg, amb la flor i l'espina, amb el fred i la calor, amb la bellesa i el sofriment, amb l'alegria i la tristesa, amb el valor i la por... perquè tot ha restat redimit en Crist (Ell també tingué por i la vencé). Tal com ens diu sant Pau, «Déu ho disposa tot en bé dels qui l'estimen» (Rm 8,28).

Tot això està bé, però... existeix un misteri d'iniquitat que no procedeix de Déu i que ens sobrepassa i que devasta el jardí de Déu que és l'Església. I voldríem que Déu fos "com" més poderós, que estigués més present, que manés més i no deixés actuar aquestes forces desoladores: «¿Vols que anem a recollir-la?» (Mt 13,28). Això ho deia el Papa Joan Pau II en el seu darrer llibre Memòria i identitat: «Patim amb paciència la misericòrdia de Déu», que espera fins el darrer moment per tal d'oferir la salvació a totes les ànimes, especialment les més necessitades de la seva misericòrdia («Deixeu créixer l'un i l'altre fins a la sega»: Mt 13,30). I, com que és el Senyor de la vida de cada persona i de la història de la humanitat, mou els fils de les nostres existències, tot respectant la nostra llibertat, de manera que —juntament amb la prova— ens dóna la gràcia sobreabundant per tal de resistir, per tal de santificar-nos, per anar envers Ell, per a ser ofrena permanent, per tal de fer créixer el Regne.

Crist, el diví pedagog, ens introdueix en la seva escola de vida a través de cada encontre, cada esdeveniment. Surt al nostre pas tot dient-nos: —No tingueu por. Ànim. Jo he vençut el món. Jo sóc amb vosaltres rere dia fins a la fi del món (cf. Jn 16,33; Mt 28,20). Ens diu també: —No jutgeu; més aviat —com jo— espereu, confieu, pregueu per tots els qui malencerten, santifiqueu-los com a membres que us interessen molt pel fet de ser del vostre propi cos.

Pensaments per a l'Evangeli d'avui

- «Crist és el que dóna al llevat aquesta virtut. Que ningú es queixi, doncs, de la seva petitesa, ja que el dinamisme de la predicació és enorme, i allò que un cop ha fermentat, es converteix en ferment per als altres» (Sant Joan Crisòstom)

- «El mal no té ni la primera ni l'última paraula. Davant el jull present en el món, el deixeble del Senyor està cridat a imitar la paciència de Déu, alimentar l'esperança amb el suport d'una ferma confiança en la victòria final del bé, és a dir de Déu» (Francesc)

- «'L'Església, que té dintre seu pecadors, és a alhora santa i cridada a purificar-se. Persevera constantment en el seu esforç de penitència i de renovació' (Concili Vaticà II). Tots els membres de l'Església —inclosos els seus ministres— s'han de reconèixer pecadors (...)» (Catecisme de l'Església Catòlica, nº 827)